

BRÁNA

*Časopis sboru Českobratrské církve evangelické v Praze 4 -
Braníku*

číslo 6/98

Prázdninové akce branického sboru

OZNÁMENÍ

Pravidelný sborový program

Bohoslužby: neděle 9:00

modlitební chvíle: 8:00

1. neděle - rodinné bohoslužby

Mládež: pondělí 19:00

Biblická hodina: středa 18:00

Biblická výchova pro děti: čtvrtek 16:00 - 19:00

Úřední hodiny pana faráře (vyjma dovolené):

pondělí a pátek 9:30 - 11:00

středa 16:30 - 18:00

Adresa sboru: Modřanská 118, Praha 4 - Braník
(PSČ 147 00), tel.: 4446 10 37

Farář: Luděk Rejchrt

Skupinky

Skupinka u M. & K. Mazných, není pevný termín

Skupinka u J. & J. Horákových, každý čtvrtek od 18:15

Skupinka v Braníku, každý pátek od 17:00, koordinátorem je Petr Hach

Návštěvníci jsou vítáni, leč, prosíme, přesvědčte se předem, zda se skupinka koná.

Události ve sboru

Do manželství vstoupili:

- dne 25. června Veronika Michalová a Břetislav Janoušek;
- dne 4. července Jan a Gabriela Lečbychovi.

Dne 20. září vstoupil do sboru Milan Řezníček.

21. 9. se narodil Jindřich Peřinka.

Pozvání

V apsidě kostela můžete vidět **výstavku** výtvarných děl manželů Rejchrtových.

23. - 24. 9. seniorátní dny mládeže na faře ve Hvozdnici (mimo jiné zde budete moci slyšet Svátů Karáska)

30. 9. Báječnej bál

Inzerát

Brána hledá spolupracovníky do výkonné redakce.

Tiráž

BRÁNA

pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník,
6. číslo roku 1998.

Datum uzávěrky 20. 9.

Vedoucí redaktor: Jana Kusáková

Redakční rada: Růžena Černá, Jarmila Čierná, Aleš Drápal, Pavel Říčan, Míša Bedrníková

Výkonná redakce: Anna Víšková, Dana Slabá

Zveřejněné názory nemusí souhlasit s názorem redakce.

[Převod do HTML: [Michal Mazný](#) a [Michal Jungmann](#).]

NA ÚVOD

Zpráva

Milí čtenáři,

jsme rádi, že se s vámi po prázdninách opět setkáváme. To, že náš sborový časopis víceméně pravidelně vychází, už se zdá být pravidlem. Není to ovšem záležitost samozřejmá. Skrývá se za ní mnoho hodin práce, které dali k dispozici členové výkonné redakce i přispěvatelé. Protože se nám stále nedostává spolupracovníků, chtěla bych se obrátit na vás všechny, kteří usoudíte, že byste měli v této službě co nabídnout. Uvítali bychom výpomoc ve výkonné redakci (přepisování článků, shromažďování informací, tisk, převádění článků na disketách do použitelné podoby apod.). Zároveň bych vás všechny chtěla povzbudit, aby jste se nebáli do Brány přinést i svůj příspěvek. Je to prostor pro vás, abyste se podělili o své zážitky a zkušenosti, vyjádřili svůj názor, uplatnili své literární dílko apodobně. Určitě nechcete, aby se Brána stala pouze prostředkem seberealizace několika členů redakční rady, kteří ze sebe začnou ždímat články, aby zaplnili prázdné stránky. Rádi uvítáme i jakékoliv vaše podněty. Obrátit se můžete na mě nebo na kohokoliv z redakční rady.

- za redakci Brány **Jana Kusáková**

STARŠOVSTVO

O čem jednalo staršovstvo?

Zápis ze schůze staršovstva konané dne 7. září 1998

Přítomni: bratří a sestry Rejchrt, Novotný, Černá, Čierná, Drápalová, Hoznauer, Kučerová, Měsková, Plhák, Prosek, Říčan, Šubrtová, Žilková, Horálek, Bedrník, Hach

Úvodní pobožnost: br. Říčan - Iz 41,17-20

Poděkování bratrům Zikovi, Halamovi, Říčanovi, Horálkovi, Žilkovi a sestře Janě Žilkové, kteří měli kázání v době dovolené bratra faráře.

Letní tábory: vedoucí jednotlivých táborů - Michal Jungmann: tábor Pecka, Tomáš Bedrník: vodácký tábor pro mladší děti (Vltava), Petr Hach: vodácký tábor pro starší děti (Ohře), Aleš Hoznauer: tábor Zhořec pro malé děti - informovali staršovstvo o průběhu táborů, účastnících, pomocných vedoucích, o biblickém programu, táborových hrách, o denním programu, o tom, co bylo na táboře mimořádně pěkné i o některých problémech, které se vesměs podařilo překonat. Všichni vyjádřili vděčnost za dobrý průběh táborů a zvláště za to, že nikdo neonemocněl. Tábory se podařilo zvládnout i po finanční stránce.

Staršovstvo si uvědomuje, že není samozřejmé, aby v dnešní době na sebe lidé dobrovolně vzali tíhu zodpovědnosti, byli ochotni pracovat bez nároku na odměnu a věnovali práci s dětmi část své dovolené nebo prázdnin. Všem vedoucím i pomocníkům za jejich práci velice děkujeme.

Zájezd našeho sboru do Dittersdorfu se uskuteční 3. a 4. října. Na sobotní odpoledne je pro nás připraven výlet do Krušnohoří, večer bude beseda, při které se zaměříme na následující témata:

- 1) církve v diktatuře
- 2) církve ve svobodném státě
- 3) možnosti a úkoly na misijním poli

v neděli 4.10. se br. farář Rejchrt účastní bohoslužeb v Dittersdorfu, v Braníku bude kázat br. kurátor Novotný

staršovstvo jednalo o žádosti Střediska Diakonie ČCE pro zrakově postižené, zda by sbor v Braníku mohl s tímto střediskem uzavřít smlouvu o partnerství. Na příští schůzi staršovstva bude pozvána ředitelka střediska Mgr. Jana Červeňáková. Ivo Plhák členům staršovstva předem rozdá text návrhu smlouvy a připraví zprávu o činnosti střediska.

O prázdninách byl nalakován plot u kostela.

Sestry Kučerová a Černá roztřídily **písemnosti** uložené ve skříních v kostele. Mnohé dokumenty chybí. **Prosíme bývalé členy staršovstva**, aby přinesli listiny, které mají uloženy doma, aby mohly být soustředěny na jednom místě.

S. Kučerová přečetla **pokladní zprávu** za minulé měsíce. Na účtě máme 214 141 Kč

V apsidě našeho kostela probíhá **výstavka** nových výtvarných prací manželů Rejchrtových.

Byly předloženy návrhy na **instalaci** reproduktorů do předsíně a kanceláře, aby maminky kojenců mohly sledovat bohoslužby, na instalaci sluchátek pro špatně slyšící návštěvníky bohoslužeb, případně na ozvučení celého kostela. Návrhy budou dány k posouzení Ing. Burjánkovi.

- zapsala: **R. Černá**

TÁBORY

Údolím suchých kostí aneb Ohře 1998

Dlouho očekávaný vodácký tábor pro starší děti a mládež začal pro ty z nás, kteří byli uvedeni do postavení více či méně vůdcovského, již několik týdnů před dnem D plánováním nákupů, štrek, sháněním materiálu, papírováním a jinou příjemnou zábavou. Normální smrtelníci pak byli typickou předstartovní horečkou zasaženi až v pátek 26. června u Bedrníků na zahradě, kde v hodinu srazu vpadli do naprostého chaosu. Bagáž se balila, lodě lepily, školou povinní plakali, že přijdou o dva dny školy anebo naopak, že vysvědčení rodiče shlédli už dnes. Neznámo jak se nám po příjezdu Avie přesto povedlo rychle všechno naložit, nic ani nikoho jsme nezapomněli a zamířili jsme na Cheb.

Provizorní kemp v Tršnicích kousek pod Chebem jsme po detektivním pátrání odhalili v soukromé louce, na kterou vedla uzounká cestička mezi domy. Po domluvě s majitelem jsme tam v mžiku odnosili zavazadla i lodě a za-mávali Avii. Další den jsme konečně mohli vyjet na řeku. Jestliže včera se nám zdálo, že vody je málo, pak v sobotu kdy jsme vyráželi mi přišlo, že je jí ještě méně. Několik metrů široké koryto řeky bylo vyschlé (připomínalo mi to typické saharské vádí) až na půl metru široký a deset centimetrů hluboký potůček. Proto jsme ocenili dobrou obuv do vody a několik úseků šli pěšky. Lodě trpěly a v několika z nich se objevily velké díry. Tímto stylem jsme vyčerpání dorazili do Šabiny. Zde jsme v neděli měli improvizované bohoslužby a den volna, vyplněný lenošením, výletem do kláštera v Chlumu a pak hlavně lepením lodí. V pondělí jsme přes Sokolov dopluli až do Lokte. Dominantu města, totiž gotický hrad jsme pak následující den navštívili. Místní průvodce si nás okamžitě získal. Jeho způsob vyjadřování byl poněkud neobvyklý - posuďte sami. Při příchodu do místnosti s jakýmsi kamenem nám jeho původ ozřejmil legendou:

>>Zajisté jste při svém příchodu do místnosti uvrhli své zraky na našeho zkamenělého purkrabího...<<

Z Lokte jsme se dopravili do Karlových Varů a zvládli procházku po kolonádě. Bohužel, z proslulého třináctého pramene jsme neochutnali... Další dva úseky v podstatě až do Klášterce nad Ohří se měly vyznačovat peřejemi. Místo požitků v podobě vln a divoké vody nás čekal permanentní volej a slalom mezi kameny. Logickým důsledkem takovýchto podmínek pak byly lodě děravé jako ústa staré ženy. Několik takovýchto >>úst<< měřilo na délku přes dvacet centimetrů. Sobotní dopoledne bylo vyplněno lepením a balením. Avie přijela na minutu přesně a nás čekala cesta domů.

Po příjezdu k Bedrníkům se odehrával klasický scénář minulých táborů - vykládka a úklid.

Podobné články jako tento bývají jednotvárné. Jejich stavba je jakýsi úvod, pak stať podrobně popisující průběh akce či tábora, mající za úkol informovat čtenáře, o co tedy šlo, a pak závěr, který má funkci agitační a má přesvědčit všechny, že ona akce byla jedinečná, neopakovatelná a prostě po všech stránkách perfektní apod. V převážné většině článků z Brány to tak funguje. Je to dobře a i já jsem se na několika z nich podílel autorstvím. Ale nyní >>klasický<< závěr vynechám. Chcete-li ho slyšet, zeptejte se někoho, kdo na Ohří 98 byl. Pravděpodobně bude více odpovídat skutečnosti než ten závěr, který bych zde spáchal já.

- Egon Čierný jr.

Vltava

Jsem vděčná, že mě i letos (potřetí) Pán poslal na tábor YMCA Braník. Zdá se mi, že je tento tábor rok od roku lepší. Kdybych měla srovnávat např. s loňskou vodou, našla bych spoustu změn (naštěstí k lepšímu).

V minulém roce jsme jeli Lužnici. Byl to (podle mě) povedený tábor, ale například mezi vedoucím a dítětem byla moc velká mezera. Letos už se to nestalo. Hodně jsem si s vedoucími (Tomášem B., Egonem, Zuzkou B., Olčou, Kamčátkou a Lenkou K.) rozuměla. Už tam nebyla taková bariéra v komunikaci. Setkala jsem se však i s názorem, že i tato >>volnost<< trochu překročila mez.

Ráda bych vám teď vylíčila jeden okamžik, který mi hodně připomíná druhou polovinu tábora: Stalo se to v kempu v Novém Spolí u Českého Krumlova, teplota ve stínu cca 35 stupňů Celsia. Tento kemp má jednu zvláštnost - nikde nenajdete stín. Tak se Tomáš B. rozhodl vytvořit provizorní přístřešek, kam by slunce tolik nemohlo. Sedělo nás pod ním asi 15. Všichni jsme se snažili schovat před tím vedrem. Najednou vidíme přícházet Egona z Krumlova. Když k nám přišel, začal číst noviny - předpověď počasí:

>>Očekává se výrazné ochlazení, ze 36 stupňů na 29.<<

Dovedete si představit naši odezvu.

Myslím, že si ani příští rok nenechám vodu ujít a budu se těšit na další neočekávaná zlepšení.

- Jana Harváňková

Pecka 1998

Tábor. Letní dětský tábor. Podle Slovníku spisovné češtiny (Academia, Praha, 1978, str. 552)
>>zařízení pro dočasné hromadné ubytování osob pro účely rekreační<<. Podle mě je to spíš manna, která se každé léto z milosti Boží objeví, a my si jí smíme trochu nasbírat, než se zase rozplyne (viz Ex 16, 21). Jak vypadá a jak chutná? Těžko popsat tomu, kdo ji sám nejedl. Každé líčení se mu asi bude zdát bláznivé. Jako třeba tohle:

Program se skládal ze čtrnácti budíků seznámějících nás obvykle k po kolena mokré rozcvičce. Poté jsme se snažili pravidelně docházet na klub Johanna Jana Jakuba Hösela, který nám zanechal krásný odkaz v podobě Hesel Jednoty bratrské. Následoval biblický program o Davidovi, králi izraelském, a nejen o něm. Dopoledním programem nám byly rozvíjeny naše umělecké talenty např. práce s kůží - ne vlastní, cizí!, rozladňování kytar, vaření knedlíků - neobyčejný estetický zážitek, batikování triček na barvu sušených oliv. Odpoledne jsme hráli etapovky - účastnili jsme se rytířského klání a trhali Jarmile sukni, ničili jsme ticho lesa a své hlasivky nebo jsme se patlali barvičkami, nechávali si narůst vousy a čuchali jsme k mechu, jen abychom ztvárnili nějakou tu narnijskou postavu. Večer jsme se opět vraceli k dědictví slavného reformátora Johanna Jana Jakuba Hösela, načež jsme si přečetli kapitolu z Prince Kaspiana předurčující následující hru (etapovku). Dobrou noc strýčku Fido! - Tož tak, to byl náš program.

Ale vedoucí si samozřejmě neodpustili ho několikrát ozvláštnit. Na rozdíl od minulého tábora, kde noční hry chyběly, byly letos, k našemu velkému potěšení, dva budíčky v noci. Nejprve jsme se v lese pokoušeli znovu nalézt své věci, které jsme si den předem zákeřně schovali, zakopali nebo pověsili na stromy - a to vše s Jožkovým bzučícím světlometem.

Jako na každém správném táboře, tak i na Pece 1998 se pořádal vandr (dlouhý asi 20 km). Ušlí po dlouhém výletě jsme sladkým spánkem usnuli ve spacáčcích. Celý letošní tábor byl ve znamení brzkého buzení. Dvě družinky vzbudili jejich nejmladší členové - jenom třetí vedoucí, když otevřela oči, uviděla pouze nohy osvětlené baterkou, jak krouží kolem její karimatky. Davídek zvolil tento netradiční způsob, protože nevěděl, jak jí má vzbudit. Naštěstí pro ně jsme všichni věděli, že to není jejich nápad. Ozývaly se hlasy, že je to špatný vtip a budeme tudíž spát dál. Nakonec jsme všechny přesvědčili, že Michal by kvůli vtipu nevstával v půl čtvrté ráno. Rovněž někteří neoptimističtí členové se ještě sto metrů od tábora domnívali, že jsme zabloudili. Přesto jsme všichni dorazili i s

vedoucími ve vleku. (Zdravíme Kamčatku, které ujel autobus. *)

Další hra, která se všem jistě vryla hluboko do paměti, byla motivována pohádkou >>Jak dědeček měnil, až vyměnil<<. Vydali jsme se s krabičkou sirek do Mostku, abychom výměnou získali originální předměty a zjistili něco o domorodcích. Než jsme se vrátili zpět se znakem ČSSR, lyží, >>Hrou s čísly<< a >>Bílým zázrakem<<, honili jsme, bohužel neúspěšně, Liazku se šrotem a překonávali překážky v podobě živého plotu z kopřiv a hlídací krávy. Jedna družinka se navalila přes vyděšenou sekretářku k panu starostovi, který, vida početní převahu, vydal cenné informace.

- Katka Slabá, Anička Burjánková

* autobus - skupina přibližně osmi dětí s osmi baterkami a několika řinčícími předměty, přepravující se tichým nočním lesem

Tak vidíte. Taky vám ujel autobus? Pokud ano, nevádí, článek ještě nekončí. Pro ty, kterým příští rok bude 10 až 15, mám navíc pozvánku: Pojd'te s námi ochutnat!. Příští tábor se koná (dá-li Pán - viz Jk 4,15) od 31. července do 14. srpna 1999. Pojd'te dřív, než dopadnete takhle:

Bylo vám v životě již někdy 16 let? Nám ano. Tento věk přináší různé výhody i nevýhody. Mezi nejvýraznější nevýhody patří, že jste již plně odrostli dětským střevíčkům, což s sebou nese, že vás Michal Jungmann nevezme na tábor Pecka jako plnoprávné členy. Tak se tam člověk musí dostat nějak jinak. Jednou z možností je prohlásit se za >>hosta<< a (samozřejmě s dovolením kompetentních pracovníků) na tábor přijet až těsně před koncem, v den, kdy se vaří švestkové knedlíky.

Jelikož nás Michal vzal pod podmínkou, že si účast musíme >>zaplatit<< pomocí na táboře, zhostili jsme se tohoto úkolu ihned a každý vydatným dílem přispěl ke konzumaci přebytečného jídla.

Jednou z výhod hosta je povolení účasti na večerních >>poradách<< organizačního týmu, ke kterým mladší táborníci s respektem vzhlížejí. Jelikož a protože jsme přijeli akorát do víru přípravných prací V(elké) Z(ávěrečné) H(ry), okamžitě jsme se aktivně zapojili. Již během porady začala opravdu, ale opravdu monumentální bouře. Naši čilou práci to nenarušilo ani v nejmenším. Jediná komplikace nastala při cestách na latríny, kdy se účastníci porady střídali o jedno erární pončo (bylo Eustácovo). O půlnoci jsme zjistili další z výhod hostování, a to, že se na nás nevztahuje ani dětská ani vůdcovská večerka. Přesto jsme šli spát chvíli po půlnoci.

Další naše dilema nastalo před rozcvičkou, kdy jsme z teplých spacáček pozorovali táborníky, kteří se v plavkách sbíhali na rozcvičku: Jít či nejít? Budiž dík hlavnímu táborovému vedoucímu, který nás nenechal tápat a ráznými slovy >>Tak vstávat!<< nám umožnil opravdu intenzivní prožití tábora, které ještě dále umocnila kvalitní snídaně.

Po snídani následoval duchovní program, ve kterém se i velice zkušené hosté dozvěděli žhavé novinky o neúspěších krále Davida v oblasti výchovy vlastních dětí, na kteréžto informace navázal výklad o chybách krále Davida, které k těmto neúspěchům vedly. Zatímco intenzivně probíhala příprava VZH, věnovaly se děti dopolednímu programu, učily se například uzlovat či hrát na hudební nástroj. Po vydatném obědě a nezbytném odpoledním programu následovala dlouho očekávaná VZH. Do závěrečných příprav se hosté zapojili rozmístováním zpráv a zakopáváním sladkých odměn. Hra započala skrápěna lehkou letní přeháňkou, která se poznenáhlu změnila ve vydatný déšť. Přestože nepříznivé počasí tragicky změnilo ráz krajiny (mimo jiné smylo stopy po zakopaných pokladech), hra probíhala dále za nadšené účasti dětí, vedoucích a hostů. Zkrátka si přišli všichni na své.

Protože děti neobjevily všechny poklady, musely být ty zbylé vyzvednuty vedoucími. A právě zde jsme coby hosté dokázali svou užitečnost, když jsme všechny zakopané poklady dlouho hledali a s výjimkou jednoho, který již předtím odnesla Kamčatka, našli. Nutno ovšem říct, že toto hledání nebylo úplně jednoduché. Po bezproblémovém vyzvednutí prvního balíčku jsme ten druhý našli tak

přesně, že z něj byly poklady dva. U třetího jsme se po dvouhodinovém neúspěšném rytí lesní půdy rozhodli řídit příslovím >>Ráno moudřejší večera<< a nechali milosrdnou tmou přikrýt místo našeho (ač dočasného) debaklu. Ráno jsme se na místo činu vrátili s těžkou technikou (krumpáčem) a po vytrvalém kypření lesní půdy jsme narazili (doslova) na onoho >>rošťáka<<.

Tradičně bezproblémovou zpáteční jízdou jsme dorazili do Prahy hl.n., kde se táborníci vrhli do náručí netrpělivě vyhlížejcím rodičům. Rozloučili jsme se tradičně kánonem >>Nechť ať Hospodin hledí...<< a v klidu a pohodě jsme se rozešli do svých domovů. Jen doufáme, že se nám naším letošním působením neuzavřela cesta na Pecku natrvalo.

- Joe & Anonymní Pobuda

Nevím, co Joe s Eustácem mínili >>tradičně bezproblémovou<< jízdou - letos jsme totiž snad poprvé přijeli opravdu bez problémů a včas, ačkoliv jsme i tentokrát jeli vlakem. A kdo vlastně? Kromě výše zmíněných hostů se letos tábora zúčastnilo 24 táborníků ve věku od 9ti do téměř 16ti let, členové týmu Saša a Dana Slabí, Jožka a Martina Sýkorovi, Kamila Hamerníková, Janča Kusáková, Jarmila Šmídová, jeden pes a jeden Medvěd. Tož tak.

- Michal Jungmann

Dopis ze Zhořce

Milá mamko,

tohle je už můj poslední dopis z tábora. Nezlob se, že tak drápu, ale tak jako vždycky nemám moc času, protože za chvíli musíme jít do jídelny, kde nám Honza s Evou řeknou, kolik jsme získali dalších cihel do erbu.

Bylo dobrý, jak Míša říkala, že poridž rozhodně dělat nebude (přece víš, jak ho Petra vždycky dělala a jakej byl dobrej), ale pak se toho nečekaně ujaly grácie, teda Majda s Janou, a ty teda pěkně makaly a báječně se jim poved. Byl fakt super.

Víš, jak jsem ti psala, že jsem nemocná a nemůžu jít na vandr, tak nakonec jsem se na poslední chvíli rozhodla, že půjdu, protože se mi ulevilo a s Oldřiškou, kterou bolelo v krku, zůstala na faře Rútka. Za dva dny jsme ušli přes třicet kilometrů a naštěstí nás nepošťipaly vosy jako Švamberáky. Ty šli opačným směrem a na místě, kde jsme měli tábořit, jsme se sešli už za soumraku. Olina pekla na ohni palačinky a moc se jich na nás nedostalo, protože ze začátku cuckovatěly, než se prej rozpálila pánev, a taky proto, že se pak Honza pozvracel, možná ne z těch palačinek, ale protože byl unavenej z toho dlouhýho pochodu, a nás hned potom zahnal táta spát. My velký holky ale Olině ještě chvíli pomáhaly mazat palačinky marmeládou a ona nám říkala, že jí to moc mrzí, jak to všechno nakonec blbě dopadlo. Nemusíš se bát, že mi v noci byla zima, byla mi jenom když jsem vlezla do studenýho spacáku. (Ty nám autem dovez Superman až nahoru na louku, je teda fakt dobrej, když předtím na faře ještě říkal, že moc řídit neumí, a tady je docela divočina.)

Pozorovaly jsme s holkama hvězdy a spousta jich padalo. Táta nás prej v noci s baterkou přepočítával, jestli jsme všichni.

Je letos blbý, že je tak málo bojovek. Švamberkové vedou a my je už asi těžko doženeme. Jednou jsme vyhráli my, protože jsme věděli, kudy do Zhořce, ale nedostali jsme za to žádný cihly. To je nespravedlivý, prej když jsme s Mařkou na táboře už popátý, tak máme výhodu. Všechny bojovky jsou výhodný pro Švamberáka a navíc je málo výtvarky, když tu není Verunka, a v ní jsme lepší my a žádná soutěž na to není. Snad aspoň poklad bude dobrej. Honza vždycky z rytířskejch glejtů čte výsledek bojovky. Třebo to, že úskoční pašeráci přelstili ochable pospávající celníky a měščeniny věcmi živými takto fedrovali. (Pašeráci byli Švamberkové a celníci my, Gutštejnští, ale pak se to

stejně otočilo.) Vždycky jsme všichni dost napnutý, co nakonec přečte a vyhlásí. Taky jsme v různých světadílech hledali nešťastnému Hroznatovi nevěstu, to bylo v těch hájích za farou. Obě družiny si myslely, že ta pravá nevěsta je v Americe, ale nakonec jsme jí objevili v Austrálii. Švamberáci si mysleli, že jsme je špehovali, ale to není pravda. A jednou jsme taky byli oslabení, když Ondráš s Dandou klidně jeli s tátou do Stříbra, a ty jsou u nás v družince. Přijel taky Hyřimax a přivez nám zašifrovanou zprávu, co jsme pak měli skládat. (Nakonec z toho vyšlo heslo Létající Rusatur.) Noční bojovka byla výborná, šli jsme po svíčkách za Zhořec do háje k pomníku, kde v hábitu s velkým červeným křížem seděl blahoslavený Hroznata neboli Jelen. Vůbec jsem se nebála, šla jsem s Oldřiškou a Vojtou, kterej se hrozně bál. Nejmladší David chtěl jít naopak sám a šel. Málem ale zabloudil, kdyby ho táta cestou neodchytil a nenasměroval. Trochu nás akorát vyděsil soused, u kterýho sbíráme jabka, svítil na nás baterkou a bál se, že mu vyhoří chata. Když jsme chtěli jít dál, Jelen už normálním hlasem povídal neblbněte, dál už nechod'te, to je konec! To byla vážně dobrá legrace. A pak ještě povídal, že v dále spatřil nějakou záři. Pozdějc jsme se dověděli, že v úterý zrovna tu noc hořelo a že tam shořela půlka náměstí, a ty vyhořené historicky cenné domy jsme pak i viděli, když jsme tamtudy na vandru šli. Stavili jsme se tam v hospodě, z toho horka jsme měli hrozitánskou žízeň, a než jsme dostali džus a pak i sladkou kyselku (ta naše ve flašce, co vozíme z lesního pramene, nám už dávno došla), hráli jsme u stolu karty s pivníma táckama. Na vejletě jsme byli v Bečově, došel ti odtamtud pohled? Tam jsme už na nějakým táboře byli, ale teď byl zámek zavřenej, a tak jsme aspoň mohli víc nakupovaat. Koupila jsem babičce tokovej hezkej kamínek jako přívěsek. Jeli jsme lokálkou z Teplý, po cestě jsou tunely, a tak jsme v nich pěkně křičeli, protože byla úplná tma.

Promiň, že píšu tak krátkej dopis, ale nemám na psaní skoro vůbec čas. Teď už jsme zpátky na faře i s pokladem. Byl na Krasíkově jako poprvý a podruhý. (Myslím, že jednou byl na Guštejně a loni ve sklepe na faře.) Skoro celou cestu za pokladem lilo a byla velká zima, pod Ovčím vrchem jsme se dočista promočili v houštinách. Švamberkové si nevzali ani holinky, protože šli první a to ještě nepršelo. Divím se, že nikdo z dětí z toho neonemocněl. Poklad byl v jeskyni, plála v ní malá vatra a u ní seděl Dan, teda Ježek, vlastně Hroznata. Vybrala jsem si z pokladu nejhezčí kus. Potom jsme se před deštěm schovali v kostele pod střechou, pili teplej čaj, jedli pudink, co Olina s Jarmilou uvařily a přivezly, a svítili si pochodněma. Prej tu dřív byly i poutě. Už se stmívalo a táta nás ani nestačil svázet autem zpátky na faru. Musel taky pro Míšu do Bezdržic, na konec tábora za náma zase přijela.

Táborák bohužel není, venku leje jako z konve a duje ostrej vítr. Počasí bylo ale hezký. Aspoň jsme zatopili v kamnech, sušíme mokré věci a malujeme si. Možná, že nám do odjezdu ani neuschnou ty nabatikovaný trika. Nějaký děti tu už nejsou, Oldřiška už v poledne odjela s rodičema do Francie, moc se jí tam nechtělo, ale aspoň nebude muset jít hned do školy. I Kristýna s malou Kristýnkou už odjely. Za chvíli si zazpíváme celou zhořeckou hymnu, za všechny tábory se už nahromadilo dvacet pět slok!

Tenhle dopis ti už mamí přivezu domů, ten by už asi nedošel, i když sem chodí pošta kupodivu dost rychle, někdy i za den! Doufám, že si ode mě dostala všechny dopisy. Máme už zabalený všechny věci a čekáme před farou na autobus. Já bych chtěla ještě s druhým Danem malovat faru, ale už není čas. Po rytířský hostině jsme se fotili s erbama, nakonec jsme ho sestavili celej. Táta stojí na pařezu a hraje Laudato sii, všichni zpíváme. Vypadá dost přepadle, to asi proto, že nejspíš pil v noci pivo. Už se na tebe moc těším.

Tvoje Viola

P.S. Tenhle dopis jsem napsal sám, protože Viola na mou žádost, zdali bych mohl použít úryvky z jejích skuteč. dopisů, odvětila, že dopisy jsou přece intimní záležitostí... Ale ve Zhořci vždy svolila k tomu, abych si její dopisy přečetl. A tak jsem se jimi nechal inspirovat.

P.P.S. Děkuju vám všem, Evo, Honzo, Olino, Míšo, Jarmilo, Danielo, Milane, Miloši, Majdo, Jano, Dane, Ježku, Lenko, Roberte, Jelene. Bylo to zase myslím docela fajn. Kristýno, mám radost z toho,

jak hezky pečuješ o miminko, snad mu v té modlitebně nebyla v noci zima. Evo a Honzo, ta bojovka byla snad letos ze všech nejlepší... A Olino, lepší palačinky než tady, nad Úterským potokem pod osamělou borovicí a hvězdnou oblohou, jsem v životě nejedl.

- A.H.

AKCE MLÁDEŽE

Exodus po Novohradských horách a Strmilovsku aneb Vandr 1998

Jak začít zprávu o vandru, když se nechce psát konvenčně, když proč popisovat cestu město od města a zastavení od zastavení? Je třeba zatěžovat takovýmito podrobnostmi stránky? Není podstatnější, co jsme zažili, co jsme si mohli odnést z dnů strávených spolu? Nelze popsat tyto chvíle. Jen nevyřknutelná zkušenost nás pojí. A ani ta není pro všechny stejná. Vždyť jak různorodá je radost ze života, z přátel, z léta, z dovolené, z dní plných pohody. Co z toho lze předat dál? Jaký význam budou mít hesla, která velice ovlivnila atmosféru celého vandru: >>lentilková party, v rámci ulehčení, blejskat se jak kotlík, mohla bych si objednat krajíc suchého chleba...<<

Co že byste tedy chtěli znát? Pokud toužíte po informacích o trase cesty, zeptejte se někoho rozumnějšího a informovanějšího, než je autorka tohoto příspěvku. Ptáte-li se, jak jsme se měli, nutno odpovědět, že výborně, a to celých 14 dní.

- Sepsala Jar

při svíče v 30 °C ve srubu nepsáno o dušičkách LP 98

Hvozdnice 1998

Ve dnech 21. - 30.8. se skupinková mládež již tradičně vydala na faru do Hvozdnice, kde můžeme poslední týden prázdnin (a nejen ten) pobývat díky přízni >>domácích<< Zajíců.

Přes nejistotu při hledání takzvaného >>zařtit'ovacího tématu<< jsme se i letos sešli na hvozdnické faře v hojném počtu. Ten se pohyboval od 15 do 25 účastníků, věkové spektrum od 14 do cca 30 let.

Denní program se příliš nelišil od těch předchozích, ale přesto se objevilo pár obcerstvujících změn. Jednou z nich bylo zavedení povinné rozcvičky hned po budičku (jelikož jsem celý pobyt strávil bez hodinek na ruce, nemohu sloužit žádnými časovými údaji), jež podle tvůrců měla sloužit k obcerstvení těla, na které měla kontinuálně navázat rozcvička ducha - ranní modlitebka. Přestože tento systém místy poněkud skřípal, někoho (jako třeba mě) na modlitebku přilákal.

Po snídani, připravované dobrovolníky s odporem k rozcvičce (práce v kuchyni byla jedinou omluvou), následovala práce, kterou jsme i letos měli přispět ke zvelebení interiéru, exteriéru i okolí hvozdnické fary. Rozsah prací byl široký, mohli jsme si vyzkoušet vše od mytí oken, až po hlídání dětí (Ondřeje Z. a Zuzky H.). Mezi jistým okruhem lidí si největší oblibu získalo stříhání ostružin podél plotu, u někoho jiného to bylo kácení uschlé višně, konané v netradičním směru - od shora.

Po obědě, poradě a neorganizovaném programu následovaly skupinky na témata jako Večeře Páně, práce s dětmi aj.

Jedna z akcí kterou chci zmínit, se jmenovala Smažení bramboráků. Při ní se jistí jedinci skvěle pobavili (nezaujati jedinci se občas divili, co lze s bramborákem a pánví provádět, a přitom bramborák nehodit na zem) a ostatní si (snad) velmi pochutnali. Obliba bramboráků musela být odměněna, a tak byly bramboráky zařazeny na jídelníček ještě ve dvou reprízách.

Večerní programy byly vesměs zdařilé, nejvíce asi zaujal program o partnerských vztazích provedený párem Bedrníků. Zajímavý byl též večer sdílení, kdy jsme si v kruhu řekli, do jaké služby cítíme povolání a v jaké službě stojíme. O další programy se postarali Dan G. (o Duchu Svatém), Honza H. (o duchovních darech) a jiní. Nezapomenutelné místo mezi večerními programy měla sobotní společná Večeře Páně.

Zvláštní ráz také měl večer, kdy jsme si sedli k táboráku a po požívání buřtů následovaly dramatické výjevy žánru rozmanitého, od inscenace Čtyřlístku až po biblický Risk. Z nočních programů nelze vynechat modlitební stráž.

Dalším programem pro odvážné se stal noční výlet po trase Hvozdnice-Štěchovice-Pikovice-Davle-Hvozdnice. Jedinci na této akci přítomní si vyzkoušeli poučnou sportovní disciplínu chůze na místě, když na ploše jednoho čtverečního kilometru ušli kilometrů cca 15.

Pán byl na nás moc hodný a nejen že jsme se z tohoto výletu mohli vrátit v pořádku, ale mohli jsme cítit Jeho přítomnost celý týden a tak se >>zaštit'ovacím tématem<< celého pobytu stal nakonec On sám. Pánu díky.

- Joe & Anonymní Pobuda

AGENTURA JPP

O chystané deratizaci

Milí bratři a sestry,

v první polovině měsíce listopadu se uskuteční deratizace našeho kostela a přilehlých místností. Deratizace (termín >>odmyšlení<< prosazovaný brusíči jazyka v 19. stol. se neujal, pozn. red.) je nutná vzhledem k letošnímu přemnožení hraboše polního (*Microtus arvalis*). Zajímavé je, že hraboši se přemnoží vždy jednou za několik let, obvykle za 4 roky, co však ovlivňuje náhlé a rychlé rozmnožení těchto hlodavců, není ještě zjištěno. Při přemnožení hraboši likvidují úrodu a také hledají náhradní zdroje potravy. V našem případě jsou ohroženy především knihy a zpěvníky. Proto jsme se po zralé úvaze k deratizaci rozhodli.

Možnosti boje proti těmto hlodavcům lze rozdělit do tří skupin:

- 1) metody chemické,
- 2) metody fyzikální,
- 3) metody biologické.

Ad 1) Metody chemické spočívají v použití otrávených návnad. (O používaných chemických látkách se pro nedostatek místa nebudu zmiňovat podrobněji).

výhody

- rychlost provedení akce
- není třeba mnoho pracovníků
- likvidace mnoha hlodavců najednou

nevýhody

- nebezpečí náhodné otravy (děti, domácí zvířata)
- zatížení životního prostředí

Ad 2) K metodám fyzikálním řadíme používání pastí (jejichž fungování je podmíněno mnoha fyzikálními zákony)

výhody

- nezatežuje životní prostředí

nevýhody

- vysoké používací náklady (např. špek 69-130 Kč/kg)
- ne vždy se inteligentní hlodavci dají návnadou zmást
- některé typy pastí jsou nehumánní

Ad 3) Biologický boj spočívá v nasazení přirozených nepřátel hrabošů v místě jejich výskytu.

výhody

- šetrné k životnímu prostředí
- finančně nenáročné
- velký výběr přirozených nepřátel: poštolky, sovy, čápí, lasice atd., nejdostupnější bude pravděpodobně kočka domácí (Felix catus)

Při této akci počítáme s vaším pochopením a morální podporou, případně i podporou hmotnou (potřebné by bylo např. zapůjčení koček, pokud bude vybrána metoda č.3).

S pozdravem

- **Mgr. Pavla Staňková**

PÍSEŇ

Tebe chci chválit

Luděk Rejchrt 1998

Tebe chci chválit, Pane můj,
chválit a žít v Tvém míru.
Když nevím, jak dál, při mně stůj!
Posiluj slabou víru,
posiluj slabou víru!

Stvoření vypráví slávu Tvou,
v přírodě platí Tvůj řád.
A já pod Tvoji oblohou
zpívat si smím a hrát!

[\[další číslo\]](#) [\[jiné číslo\]](#)